ידאית ליה תורא נשקול חד משכא דלית סידאית ליה

ליה תורא נשקול תרי משכי אמרו ליה מאי

האי אמר להו סוף דינא כתחילת דינא מה

תחילת דינא דאית ליה תורא מרעי חד יומא

דלית ליה תורי מרעי תרי יומי אף סוף דינא

דאית ליה חד תורא לשקול חד דלית ליה

תורא לשקול תרי דעבר במברא ניתיב חד

זווא דלא עבר במברא ניתיב תרי דהוה ליה

(תורא) [דרא] דלבני אתי כל חד וחד שקלי

חרא א"ל אנא חרא דשקלי דהוה שדי תומי

או שמכי אתו כל חד וחד שקיל חדא א"ל

אנא חדא דשקלי ארבע דייני היו בסדום

שקראי ושקרוראי זייפי ומצלי דינא דמחי

ליה לאיתתא דחברי' ומפלא ליה אמרי ליה

יהבה ניהליה דניעברה ניהליך דפסיק ליה

לאודנא דחמרא דחבריה אמרו ליה הבה

ניהליה עד דקדחא דפדע ליה לחבריה

אמרי ליה הב ליה אגרא דשקל לך דמא

דעבר במברא יהיב ארבעה זוזי דעבר

במיא יהיב תמני זוזי זימנא חדא אתא ההוא

כובם איקלע להתם אמרו ליה הב ד' זוזי

אמר להו אנא במיא עברי אמרו ליה א"כ

הב תמניא דעברת במיא לא יהיב יפדיוהו

אתא לקמיה דדיינא א"ל הב ליה אגרא

דשַקיל לך דמא ותמניא זוזי דעברת במיא

אליעזר עבד אברהם איתרמי התם יפדיוהי

ארא לקמיה דיינא א"ל הב ליה אגרא

דשקל לד דמא שקל גללא יפריוהי איהו

לדיינא אמר מאי האי א"ל אגרא דנפק לי

מינך הב ניהליה להאי וזוזי דידי כדקיימי

קיימי הויא להו פורייתא דהוו מגני עלה

להתם אמרו ליה קום גני אפוריא אמר להון נדרא נדרי מן יומא דמיתת אמא לא גנינא אפוריא כי הוה מתרמי להו עניא יהבו ליה כל חד וחד דינרא וכת'ב שמיה עליה וריפתא לא הוו ממטי ליה כי הוה מית אתי כל חד וחד שקיל דידיה הכי אתני בינייהו כל מאן דמזמין גברא לבי הילולא לשלח גלימא הוי האי הילולא אָקלע אליעזר להָתם ולא יהָבו ליה נהמא כי בעי למסעד אתאָ אליעזר ויתיב לסיפא דכולהו אמָרו הקרע האיעון ליה מאן אזמנך להכא א"ל לההוא [דיתיב] אתה זמנתן [אמר דילמא שמעי בי דאנא אזמינתיה ומשלחי ליה מאניה דהאי גברא] שקל גלימיה ההוא דיתיב גביה ורהט לברא וכן עבד לכולהו עד דנפקי כולהו ואכלא איהו למעודתא הויא ההיא רביתא דהות קא מפקא ריפתא לעניא בחצבא איגלאי מלתא שפיוה דובשא ואוקמוה על איגר שורא אתא זיבורי ואכלוה והיינו דכתיב יויאמר ה' זעקת סדום ועמורה כי רבה ואמר רב יהודה אמר רב על עיסקי ריבה: ואו מרגלים אין להם חלק לעולם הבא שנאמר יוימותו האנשים מוציאי דבת הארץ רעה במגפה וימותו בעולם הזה במגפה לעולם הבא: 🗉 עדת קרח אין להם חלק לעולם הבא בּוּ שנאמר בּותכם עליהם הארץ בעוֹלם הזה ויאבדו מתוך הקהל לעולם הבא דברי ר"ע רבי אָליעָזר אומר עליהם אמר הכָתוב בּה' ממית וְמחיה מוריד שאול ויעל: תִ"רְ פִּעדת קרח אין להם חלק לעולם הבא שנאמר ותכם עליהם הארץ בעולם הזה ויאבדו מתוך הקהל לעולם הבא דברי רבי עקיבא רבי יהודה בן בתירא אומר •הרי הן כאבידה המתבקשת שנאמר •תעיתי כשה אובד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי: יויקח [קרח] יאמר ריש לקיש שלקח מקח רע לעצמו קרח שנעשה קרחה בישראל בן יצהר בן שהרתיח עליו את כל העולם כצהרים בן קהת בן שהקהה שיני מולידיו בן לוי בן שנעשה לויה בגיהנם וליחשוב גמי בן יעקב בן שעקב עצמו לגיהנם אמר רב שמואל בר רב יצחק יעקב ביקש רחמים על עצמו שנאמר יבסודם אל תבא נפשי ובקחלם אל תחד כבודי בסודם אל תבא נפשי אלו מרגלים ובקהלם אל תחד כבודי זה עדת קרח דתן שעבר על דת אל אבירם שאיבר ויו עצמו מעשות תשובה ואון שישב באנינות פלת שנעשו לו פלאות כן ראובן בן שראה והבין אמר רב און בן פלת אשתו הצילתו אמרה ליה מאי נפקא לך מינה אי מר רבה אנת תלמידא ואי מר רבה אנת תלמידא אמר לה מאי אעביד הואי בעצה ואשתבעי לי בהדייהו אמרה ₪ ליה ידענא דכולה כנישתא קדישתא נינהו דכתיב •כי כל העדה כולם קרושים אמרה ליה תוב דאגא מצילנא לך אשקיתיה חמרא וארויתיה ואגניתיה גואי אותבה על בבא

אורחין כי מאריך גייזי ליה כי גוץ מתחין ליה אליעזר עבד אברהם אקלע

ל) [נדה סט.], ב) [גי' ע"י פדעוהו], ג) [גי' ע"י ח) [נדה סט.], ב) [גיי ע"י פדעוהו], ג) [גיי ע"י פדעוהו], ד) [גי ע"י פדעוהו], ד) [גי ע"י פדעיה], ד) [מוספת' פי"ג], ו) [מוטה יוד:], ו) [שייך לע"א],

:ל"ל ע"ל

הגהות הב"ח לו רש"י ד"ה אמר ליה אליטזר וכו' כבחחלה הח"ד ואח"כ ל"ל ד"ה כי אריך ורפתא ואמ"כ ג"ל ד"ה הכי אמני וד"ה אזל אליעזר וד"ה א"ל מאן ואח"כ ג"ל ב"ה רביתא נערה:

הגהות הגר"א [א] גמ' מרגלים אין להם בו' על עלת הכח. נמחה: לעולם הבא. נ"ב וכו" [ג] שם שנאמר ומכם וכו׳ [ג] שם שמונו המכט וכו עד ת"ר עדת. נמחק: [ד] שם שאבר עלמו נמחק מינת עלמו: [ה] שם אמר

לעזי רש"י כפרדור"א [נפרדור"א].

מוסף רש"י יעקב ביקש רחמים על עצמו. שלא יזכר שמו על מחלוקתם (במדבר מז א).

יותר מן המטה מקלרין אותו בסכין. גיילי לשון גוץ כן שמעתי. ואית דגרסי גיידי ליה: ומחחין ליה. עד דמתפרקי אבריו: וכתיב שמיה עילויה. כדי שיכיר כל אחד וא' דינר שלו ויחזור כו': **דעבר במברא.** שהמעברות שלהם מימיו עזין והיו דנין כך: ויטלנו: ורפהא לא ממטו ליה. התנו ביניהם שלא יתנו לו

פת כדי שימות ברעב וכשמת אזיל כל חד וחד ושקיל לדינרא דידיה: רביתא. נערה: בחלבא. בתוך כד לביתת. נענים. ביוכנים שלה כשיולאת לשאוב מים: שפיוה. גמ' חרי הן כאבידה אינר שורא. על גג המתבקשת. שיין מוח דף החומה: כי רבה. על עסקי ריבה: רבי יהודה כן בתירא אומר ויאבדו הרי הן כאבידה המתבקשת. ובאין לעולם הבא שכך אמר דוד על בני קרח תעיתי כשה אובד בקש עבדך הם תעו כשה אובד ואתה ברחמיך הרבים בקש עבדך ותביאם לעוה"ב: מצותיך לה שכחתי. שקיימו כל מלותיך כדכתיב (במדבר טו) כי כל העדה כולם קדושים: מקח רע. התחיל בקטטה: שעשה קרחה שנבלעו: שהרתית. בישראל. שהכעים: הקהה שיני מולידיו. שנתביישו אבותיו במעשיו הרעים: בהש רחמים על עלמו. שלא יהא נמנה עמהם: אנו מרגלים. דלא כתיב בהן פלוני בן יעקב: שחיבר לבבו. חזק לבבו כמו (ישעיה מו) אבירי לב: שישב באנינות. שעשה תשובה על שהיה עמהם תחילה בעלה: נעשו לו פלאות. (שפירש) [שנילל] מהם: ראה והבין. שאין מנהגן כשורה ופירש מהם: אי מר רבה. אם יונח משה מכל מקום אתה תלמיד ואם קרח מנצח אתה תלמיד מה לך בשררה זו: הואי בעלה. אני הייתי עמהן בעלה ונשבעתי להם שאם יהראוני אלך עמהם: **דכולה** כנישתא קדישין. כולם לנועים וקדושים ולא יכנסו אלי אם אני פרועה:

ש דאים ליה סורא. כך היה מנהגם של אנשי סדום מי שהיה לו שור אחד רועה כל בהמות העיר יום א' ומי שאין לו בהמה מגלגלין עליו לרעות ב' ימים: אמר להו. יתמי למרי דתורא דאית ליה חד תורא

דלה עבר במברה. חלה בה דרך החר: דה"ל דרה דלבני. מי שהיו לו שורת לבנים ומגבל ועושה אותן היה בא כל חד וחד ונוטל אחת: שדי תומי או שמכי. מי שהיה מפזר ושוטח לפניו שומים או בצלים ליבשן כל א' וא' היה נוטל אחת: אומר לו. לנגזל מה חסרתי לך לא לקחתי ממך אלא שום אחד ונמלא קרח מכאן ומכאן: זייפא. ומללי דין: יהבה ניהליה. וישכב עמה עד שתהיה מעוברת: עד דקדחת. עד שתלמח אזנו: דפדע. עשה לו פלע כמו פדעת במסכת ע"ז (דף כח.) כפרדור"א בלע"ז: דעבר במיא. עובר ברגליו במים: גללא. מקל. ל"א אבן: א"ל. דיינא לאליעזר מאי האי: א״ל. אליעזר אגרא דמחייבת לי דשקלי לך דמא הב ליה לההוא גברא דשקל לי דמא וזוזי דידי כדקיימי קיימי. ל"א ה"ג ולואי כדקאי קאי כך אמר ליה דיין מי יתן שהייתי כבתחילה (ח): הכי אתנו בהדייהו כל מאן דמומן. אכסניא לבי הלולא: לשלחו לגלימיה. יפשיטו את בגדי אותו האיש שהזמינו: ואתא אליעור. עבד אברהם: ויתיב אסיפא דכולהו. הלד וישב בסוף כולם: א"ל מאן אומנך להכח: ח"ל. חליעזר למחן דיתיב גביה את זמנתני להכא: שקל גלימיה. דיתיב לגביה ורהט לברא שהיה מתיירא שלא ישמעו אנשי המקום שאליעזר אמר שהוא זימנו ולישלחו למאניה הלך וישב לו אצל השני ואמר כמו כן וכן לכל אחד ואחד עד דאזלי כולהו ואכל אליעזר כל הסעודה: כי אריך גיילו ליה. כשהאורח ארוך

וַלּאמֶר יְיִ זַעֲקַת סְדֹם
וַעְמֹרָה כִּי רָבָה וְחַטָּאתֶם
כִּי כְבָּדָה מְאֹד:

בראשית יח כ דַבַּת הָאָרֶץ רְעָה בַּמַגַּפָּה לפני יי: במדבר יד לז לְפְנֵי יְיָ: במדבר יד לז 3. וַיַּרְדוּ הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׁאלָה וַתְּכַס

... במדבר טז לג

4. יָיָ מֵמִית וּמְחַיֶּה מוֹרִיד שָׁאוֹל וַיְּעַל:

שמואל א ב ו פנואל אבר 5. הָעִיתִי בְּשֶּׁה אבר בַּקֵשׁ עַבְדֶּךְ כִּי מִצְוֹתֶיךְ לא שֶׁבֶחְתִי:

חהליח הינז העו 6. וַיִּקַח קֹרֵח בֶּן יִצְהָר בֶּן קָהָת בֶּן לַוִי וְדָתָן וַאֲבִירָם קָהָת בָּן לַוִי וְדָתָן וַאֲבִירָם ּאָרְיּרְּבֶּן כֵּיִּ יְּנְיְּהְ וְּיְבִּיּ ְּבְּ בְּנֵי אֲלִיאָב וְאוֹן בֶּן פֶּלֶת בְּנֵי רְאוּבֵן: במדבר טז א 7. בְּסָרָם אָל תָּבא נַפְשִׁי בַּקהַלָם אַל תחד כבדי כּי אַפָּם הָרְגוּ אִישׁ וּבִרְצֹנָם

רראשים מט ו אהרן ויאמרו אלהם רב לְכֶם בִּי כְל הָעֵרָה בֻּלְם קְדשִׁים וּבְתוֹכָם יְיָ וּמִדּוּעַ תִּתְנַשְׂאוּ עַל קְהַל יְיָ: